

РОЛФ КРОН

СПИРКА НА ВЛАКА

Превод от немски: Емануел Икономов, 1980

chitanka.info

По тази отсечка почти никога не се движеше влак. Не бе ясно защо изобщо още съществуваше. Макар гарата да бе свързана с общата мрежа, железопътните релси, които водеха до нея, бяха ръждясали и изоставени. В единствения вагон-мотриса, който обслужваше линията и в едната, и в другата посока, изглежда, никога не се качваше пътник.

Стоях на гарата. Беше топъл летен следобед и нямаше нищо, с което да запълня времето си. Градчето се припичаше на слънце, потънало в спокойствието на почивния ден, кафенетата и магазините бяха или затворени или зееха празни. В този час на денонощието абсолютно нищо не се случваше. Всичко това не бе необичайно, а по-скоро представляваше една закономерност.

И така аз се реших набързо и се качих в празния вагон — в настроение именно да не върша нищо, да се оставя да ме возят и да се поразходя из широкия свят.

Вагонът не бе нито нов, нито стар. Неопределената възраст на железопътното обзавеждане бе проникнала толкова дълбоко в него, че не можеха да се пресметнат прослужените му години. Но тапицираните му с кожа седалки бяха меки и аз седнах с намерението да чакам нещата сами да ми се случат.

На стената висеше разписание. Ако то все още бе в сила, влакът скоро щеше да тръгне. А ако не важеше, също не бе лошо. Няма нищо по-хубаво от това да си седиш в уютен и удобен железопътен вагон и да чакаш потеглянето на влака, когато изобщо не бързаш. Тогава можеш да си мислиш за каквото си пожелаеш и същевременно да наблюдаваш живота като че ли отстрани.

Обърнах се, когато влезе един възрастен господин в железничарска униформа.

— Здравейте! — каза той любезно. — Значи отново има някой тук! Вие сте първият за тази седмица.

Беше сряда и при мисълта за това не можах да прикрия усмивката си:

— Винаги ли е така?

— Да — отвърна той и се разположи на седалката срещу мен. Като погледна часовника си, машинистът — без съмнение това бе той — установи, че имаше още време. — Да, линията води само до няколко парцела и едно-две отделни стопанства. Чух, че скоро щели да я закрият.

— Възможно е, щом не се рентира — съгласих се аз. И двамата виждахме, че никой друг няма да се качи.

Железничарят поклати глава и ме погледна с лека усмивка около очите.

— Вашата професия няма нищо общо с релси или улици, нали?

— Не, аз съм застрахователен агент.

— Аха... да, затова не можете и да го разберете. Виждате ли, станах железничар от любов към професията. С удоволствие пътувам с мотрисата ту в едната посока, ту в другата.

— Не ви ли омръзва с времето?

— На повечето хора им доскучава, разбира се. Но аз обичам работата си. Отсечката е къса, трябва да призная, но въпреки това всеки път е различна. През пролетта пътувам всред цъфнало море — подивелите градини, нали знаете? През лятото всичко е лъчисто зелено. Когато после есента ми покаже гратис разкошните си цветове, отново нищо не е вече същото. А през зимата човек чувства самотата на тази област два пъти по-силно. Аз ги видях всичките онези, които заминаха, за да не се върнат никога вече. Селата запустяха, стопанствата западнаха — само железницата остана.

Той замълча за известно време, вгълбен в себе си, докато накрая се отскубна от мислите си и се изправи:

— Е, да потегляме. Искате ли да дойдете с мен в кабината? Така се вижда повече от природата и от линията.

Кимнах и го последвах.

Мястото на втория машинист бе празно. Железничарят премести настрана няколко книги и тетрадки и ми показва къде мога да закача шлифера си. След това той също седна и натисна звънеца за тръгване. Никой не дойде, за да даде път на влака. Даже самият семафор висеше ръждясал на пилон си. Положението му сочеше „Стоп!“, което ме накара да се замисля.

— Не, че разбирам нещо от това, но не трябва ли най-напред да се даде свободен път?

— Пътят е свободен — от много години насам. По отсечката се движи само този вагон, и то в двете посоки. Когато преди известно време го ремонтираха, използвахме един друг на мястото му. По линията няма втори влак.

— Ами ако релсите са повредени? Няма ли бариери и прочее — те трябва да се спуснат!

— Ще забележим, ако има някаква неизправност. Влакът не се движи чак толкова бързо. Тук никой не бърза — нито времето, нито хората, нито животът. Защо трябва тъкмо аз да се разбързам? На спирките никой не чака за да се качи. Пощата се разнася от пощенската кола, ние не се занимаваме повече с това. Всъщност тази отсечка с единствения влак по нея представлява нещо уникално, останка от миналия век, ако погледнете така на нея. Тя не служи никому и само струва пари — малко пари, наистина.

Мотрисата потегли с лек тласък и после, на излизане от гарата, се раздруса от една стрелка. Донякъде все още се мяркаха железопътни съоръжения, но след това линията навлезе в лабиринт от градини. Цветя се увиваха около стълбовете и покрай портите, огромни храсталаци обграждаха релсите. Заради тях не се виждаше нищо зад завоите. Ако човек не внимаваше... но тъй като влакът минаваше толкова рядко, сигурно всички в областта знаеха разписанието му. Наистина от време на време зървахме хора, които вдигаха глава от градинската работа, за да поизправят гърба си и да ни махнат с ръка.

Една по една се загубиха последните къщи и мотрисата излезе на открито. Местността бе леко хълмиста, обрасла с горички от диви люляци. Рядко се появяваха и най-различни дъбове, преди всичко коркови.

Пътувахме доста бавно. Машинистът разглеждаше околността за хиляден път със същото удоволствие, с каквото я гледах и аз, макар и за първи път. За това бе нужна много повече любов към природата, отколкото бе моята. Човек трябва да е с твърде богато въображение, ако иска всеки път да се запознава отново с всичко, което е виждал вече толкова често.

— Съвсем забравих да попитам къде трябва да ви оставя — каза железничарят след известно време, когато влакът вземаше с тихо скърцане един завой.

— А, никъде. Исках само да се повозя така, натам и обратно, да поразгледам наоколо.

— Сега ми стана ясно — отвърна той, усмихвайки се — защо не ви познавам. А аз си блъсках главата... Неколцината, които минават

насам, мога и насън да ги назова. За вас си напънах ума и не можах да си спомня. Ама че работа! Значи за пръв път пътувате по тази отсечка.

— Да.

— Тогава мога — или всъщност трябва да ви покажа нещо. Сега още не, по-късно. Да карам по тази линия ми е толкова приятно и по една друга причина, не само заради наистина красивия пейзаж.

Аз го погледнах въпросително.

— Тъй като не сте от тука, името ми сигурно нищо няма да ви говори. Казвам се Калин. Калин с К отпред.

— А-а — Можеше да носи което и да е друго име, не го познавах. — Приятно ми е — рекох аз и се представих на свой ред.

Междувременно отминахме поредния завой и железничарят дръпна ръчките на спирачката. Влакът постепенно намали скоростта си. Спряхме точно пред перона на малка гара. Тук всичко беше запустяло и изпочупено, никой не ни чакаше.

На сградата на гарата и липсваха половината прозорци, а другата половина бяха строшени. Диви лози пълзяха по стените и блокираха стоящата наблизо бариера. Щом като никой не се противопоставяше на настъплението на виещите се растения, изглежда, селското шосе бе също така без значение, както и железопътната линия.

— Няма никой. Ще караме нататък — рече Калин меланхолично и отпусна спирачката. Когато влакът набра отново старото си бавно темпо, той ми разправи историята.

— На следващата спирка е. Там ще го видите. Може би на около петстотин метра преди това линията прорязва един хълм и когато излезе от него, всичко се обхваща с един поглед. Гледайте внимателно и ще забележите нещо странно. При това особеното е, че човек го вижда само първия път, след което ефектът не се повтаря вече никога.

Бях изумен. Всичко звучеше някак си объркано. Едно нещо или го има, или го няма. Как може да е там при първото виждане, а при второто да го няма вече? Попитах железничаря.

— Не мога да ви обясня как — промърмори той. — На практика не мога да обясня на никого. Просто видях, че е така. И повече не съм го виждал.

— Какво не сте видели?

— Да, то е трудно да се назове. Най-добре го погледнете сам. Скоро ще стигнем.

Пред нас лежаха няколко хълма, обрасли гъсто с храсталаци като предишните. Ако бях с двадесет години по-млад, бих избрал тази околност за най-подходящото място за игра в целия свят. Тук-там люлякът достигаше пет-шест метра височина. Между храстите се издигаха и дърветата, които сигурно ставаха за чудесни наблюдателници.

Линията навлезе в прорязания хълм, явно този, за който преди малко спомена Калин. Вътре бе мрачно и машинистът подаде сигнал, за да предупреди, ако имаше някой върху релсите. А после намали и скоростта.

Това беше добре дошло за мен, тъй като, ако трябваше да се види нещо, бързото каране само би ми попречило. Ако! Всичко ми изглеждаше досущ като в приказките или по-скоро на разиграване на театър.

Отпред стана по-светло. Калин ми посочи с ръка надясно.

— Ето, гледайте сега натам!

Пълзейки, мотрисата излезе на открито и наляво и надясно се разкри по-равнинен пейзаж. Тук се срещаха по-рядко гъсталаци, преобладаваха поляните. Най-забележителното бяха развалините, вероятно на стара вила, разположена в една падина. Зад тях се виждаше обрасло в тръстика и камъш езеро.

Върху огледалната му повърхност плаваше лодка. Беше твърде отдалечена, за да мога да опиша с подробности двамата, които седяха в нея. Все пак ми се стори, че бяха мъж и жена.

Неочаквано едната фигура замахна и удари другата по главата с някакъв предмет. Само миг след това той бутна жертвата си в мътната вода. Всичко продължи не повече от няколко секунди, след което един люляков храст ни закри видимостта.

— Какво беше това?

— Аз не забелязах нищо особено — заяви Калин. — Но знам, разбира се, какво сте видели. *Всички* виждат убийството — или смъртоносния удар, или както и да го наречете още. Ей сега! Гледайте!

Отново се откри гледка към езерото. Но от лодката нямаше дори и следа. Водата се разстиляше спокойна и гладка. Престъпникът трябва да е притежавал свръхчовешки сили, за да може да закара лодката с гребане до брега за късото време, през което не виждахме заради храсталака.

— Почти пристигнахме — обади се машинистът, докато мълчах стъписан. Той спря влака. Пред нас се намираше нова спирка, още позанемарена и от предишната. Тук също никой не чакаше на тревясалия перон. Аз се огледах подозрително, но наоколо нямаше нищо, което да изглежда някак си необикновено.

— А сега ще ми обясните какво означава това! Филм ли се снима тук? Мираж ли е това? Или какво става?

— Какво да ви отговоря? Вероятно... вероятно то е нещо много по-различно от това, каквото изглежда. Само че тук, в околността, никой не знае какво е то в действителност. Във всеки случай мога да ви уверя, и то със сигурност, че не се снима филм. Не вярвам и да е мираж. Все същият? Защото това, което току-що ви смая, са видели с абсолютна точност и много други пътници, винаги едно и също.

— Хм. Кога се връщате?

— Разбирам. Искате да се убедите сам. Моля, както желаете, но е безсмислено. Момент... ето. Точно в седемнадесет часа и тридесет минути. Ако дотогава се върнете — но си помислете добре, защото най-близкият хан е на един час път. А след това ще мина отново тук чак утре!

Повдигнах рамене. Какво можех още да кажа при това положение? Все пак трябваше да проверя най-напред. Може би ставаше дума за някаква измама на сетивата.

— Ще бъда тук малко преди пет и половина и ще чакам.

— Добре. И късмет в търсенето!

Слязох. Калин ми махна и подкара бавно влака. Погледнах замислено след него.

Всъщност бях искал да се наслаждавам на природата, а не да извършвам разни метафизични наблюдения. Сега обаче бе вече късно да променя намерението си. Бях изпуснал влака в истинския смисъл на думата. Влакът? Тази таратайка, която принадлежеше към света на вечното минало! И Калин, чиито загадъчни намеци ме накараха да се отклоня от пътя, също си бе заминал.

Във всеки случай можех или да остана да седя тук на някоя прогнила пейка, или да отида да огледам около езерото. Можеше все пак да има и нещо вярно в приказките на хората. Случилото се над водата, каквото и да представляваше то, бе доказателство за това.

Отблизо вилата край езерото се оказа още по-разрушена, отколкото предполагах. Сигурно от десетилетия насам никой не си бе помръднал и пръста за нея. Стените се ронеха, покривът се състоеше само от изгнили и разклатени греди. Последните собственици вероятно бяха отнесли цялата покъщнина, тъй като из стаите освен голи стени и високи до коленете купчини боклуци от паднала мазилка нямаше нищо друго.

Разглеждах всичко, без да смея да вляза много навътре. Някоя от провисналите греди можеше да ми падне върху главата, а се съмнявах дали Калин би предприел нещо, за да ме потърси тук. Не изглеждаше особено смел.

Навън изляз куче. Излязох от развалините и видях, че от другата страна на обраслия с трева път се бе появило стадо овце. Кучето, което ги пазеше, се приближи до мен, подуши ме, сви опашка и се отдалечи отново.

Овчарят, възрастен мъж без задължителната дълга гега, ме забеляза и ме поздрави приятелски. Запътих се към него.

— Добър ден! Трябва да е приятно да се пасат овцете при такова хубаво време.

— Обикновено е така. Но не тук, уважаеми господине. Животните са неспокойни и не искат да се хранят.

— Наистина ли? Знаете ли, исках да поразгледам местността. Природата наоколо е красива. Само малко безлюдна, както ми се струва.

— Значи и вие сте дошъл с влака — установи овчарят. Въобще изглеждаше по-словоохотлив, отколкото човек си представя по принцип овчарите. — Преди малко видях да минава старият Калин. Горкият човек!

— Защо горкият! Естествено това не е моя работа...

— Рак на белите дробове — отвърна кратко той и погледна стадото.

Не намерих подходящ отговор. Да, ракът все още беше болестта, при която и досега лекарското изкуство търпеше провал. Действително, горкият човек!

— Той ми разказа някакви страховити истории — подех аз, — и сега искам да хвърля поглед на мястото, където се е разиграла драмата.

— Вие... вие също ли го... видяхте?

— М-да, за малко. Но може и да съм се заблудил. Въздуха е твърде горещ, така че се случва човек да види кой знае какво.

Овчарят поклати глава и свирна на кучето. То лениво се извърна, но не обърна повече внимание на подсвирването. Овцата, която трябваше да върне в стадото, се прибра междувременно сама.

— Ако мен питате, там има нещо, но никой не знае точно какво. Никой не желае да го повярва, макар че доста хора вече са видели как жената бе хвърлена в езерото.

— Хм.

— И защо животните не искат да пасат сочната трева точно над езерото? Близко до брега почвата е прекалено влажна и тревата кисела, но по-нагоре е чудесна. А овцете се боят, сякаш е отровна.

— Не сте ли я давали да я изследват? За всеки случай.

— Лош овчар е онзи, който не би сторил това. Но в нея няма нищо, което да я отличава. И все пак те не искат да я пасат.

— Наистина странно — съгласих се с него.

„Но как може една халюцинация да влияе на животните? — добавих аз за себе си. — Та това е немислимо!“

— Елате да слезем на брега. През това време Неро ще пази овцете.

— Изглежда нещо изтощен. Може би от горещината, а?

— Да, никак не я понася. Ето, седнете тук.

От новото място място можех удобно да огледам езерото. Порано тук трябва да е имало нещо като малък пристан за лодки. Или това вероятно бяха останки от къпалня. Сега наоколо се търкаляха само няколко прогнили скари, между чиито дъски се подаваше гъст зелен буренак.

Запалих цигара. Предложих на овчаря и той се взе една от моите.

— Трябва да ги спирам — казах аз. — Доста самотно кътче — изразих гласно мислите си.

Междувременно овчарят също беше седнал и кимна в знак на съгласие.

— Да — рече той след дълга пауза, през която наблюдавахме бреговете на езерото, — миналото лято доктор Винтер се бе заел със случая. Беше адвокат и разбираше най-добре подобни неща. Претърси всички библиотеки и архиви, извади ни душите с въпросите си. Но нищо особено не се е случило в тази къща. Последният и собственик

бе един генерал, който бил свален с хеликоптера си. След него тя се порути, понеже никой не я искаше.

— Какво общо има къщата със случая?

— Имахме някои предположения... Но в крайна сметка дори и доктор Винтер не успя да открие нещо, което да е свързано с явлението. Човек просто нищо не може да каже по въпроса. Също така не бе ясно защо всеки вижда този феномен само веднъж.

— Аз бих привлякъл някой специалист!

— Той се опита тогава, горкият доктор Винтер. Но обявиха и него, и всички нас за луди и придаващи си важност. Позволявали сме си глупави шеги, за да привлечем вниманието.

— Отношението им не е било от най-учтивите в случая — признах аз. — Мога да си представя как трябва да ви е подействало. Но какво мислите вие за всичко това? Сигурно имате някакво мнение!

— Ще ми се смеете... явно съм старомоден... смятам всичко това за истина!

— Истина в какъв смисъл? Та нали там няма никой.

— Но някога е имало някой. Там е било извършено убийство. И духът на умрялата възкръсва, за да зове за отмъщение. Много вероятно е престъплението да е останало неразкрито и затова убитата не може да намери спокойствие.

Твърде мистично, помислих си аз. Но не беше ли и случилото се, или по-точно — видяното — достатъчно странно? Необикновеното може да се сравни и обясни само с нещо по-малко необикновено.

Езерото лежеше все така мълчаливо под ярката светлина на летния следобед. Отначало се чуваше цвърченето на птиците, овцете блееха слабо, Неро се обаждаше по-гласовито, естествено за да въдворява ред. Навсякъде би могло да бъде така. Но нещо не бе наред. Спокойствието бе само привидно. Дори и сега над всичко тежеше ужасното злодеяние...

Веднага призовах разума си да се съвземе. Още малко и ще започна да вярвам сам в подобни безсмислици.

— Претъсвали ли са езерото? — запитах аз.

— Да, но дъното му е толкова тинесто, че кой знае какво може да лежи там, без да го забележи човек. Намериха няколко парчета от каменната ера.

В такъв случай не е възможно да са се къпали тук, поправих аз първото си впечатление. Иначе това не променяше ни най-малко чудноватата история. Като се изключи глупостта с душите... наистина ли зад всичко това се криеше нещо действително? Не беше ли само една илюзия? Илюзиите се обясняват понякога много по-трудно от фактите.

— Не вярвате в призраци, разбира се — продължи в този момент старият овчар. — И как бихте могли. Не го очаквам от никого. Днес кой ще вярва в нещо? Но как другояче ще си обясните случилото се? Опитвали са се да го обяснят по много различни начини, при някои от тях би трябвало да повярваме в значително по-лоши неща, отколкото просто в духове. Вместо да преследвате неотклонно привидения, бихте могли да потърсите също така непоколебимо и рационални решения. По принцип и едното, и другото е все същото!

С последното естествено не можх да се съглася, но от учтивост не възразих.

Овчарят се изправи с пъшкане.

— Е, аз продължавам нататък. Пожелавам ви късмет в търсенето, млади човече! Ще ви е нужен. Всички, които са се опитвали да разкрият тази тайна, са вървели някак си към гибел. Спомнете си за Калин и неговия рак на белите дробове! Доктор Винтер изгоря в колата си при катастрофа, а секретарката му бе убита... Пазете се! Освен това нищо няма да откриете, ако продължавате да се хващате за най-простите решения.

Сбогувахме се. Въпросът, откъде имаше овчарят такъв богат речник, остана неизяснен. Тук, в тази околност, всичко бе странно — както природата, така и хората.

Чух как стадото се отдалечи и тогава останах сам на брега на езерото, на „омагьосаното езеро“, както сигурно с удоволствие би се изразил Калин. Докато той и самотният му вагон се върнеха, имах още доста време. А тук, разбира се, нямаше да намеря нищо.

Докато разговарях с пастира, в съзнанието ми изплува далечен избледнял спомен. Някога бях чел един разказ. Заглавието му бе „Замъкът на Мьоен“ и в него също се разправяше за подобен ефект, при който отначало човек виждаше нещо, а после то вече не бе там. Само, че накрая авторът признаваше, че ставало дума за несъзнателна измама на човешкото око, което пресъздава симетрията на мястото,

където тя е нарушена. За подробности вече не можех да се сетя. Но при това езеро нещата бяха различни.

Не, рекох си най-сетне. Тук няма нищо, което да бъде просто допълнено. Че при бегъл поглед окото прибавя липсващото осмо ъгълче на осемлъчната звезда, може и да е така. Но никога не биха могли толкова хора да си представят една и съща картина. Винаги еднаква!

Тогава значи тя все пак е истинска!

Тръпки ме побиха при тази мисъл, понеже по такъв начин стъпвах по хлъзгавия път на нереални теории. Това не подобаваше на един застрахователен агент, за когото само фактите са от значение. Но не можех да не призная съществуването на необикновения ефект. А дали той имаше нещо общо с призраци и духове, бе съвсем друг въпрос.

Наблюдавах слънчевата местност и разсъждавах какво в предположенията на овчаря би могло да бъде истина и какво — измислица. Почти нищо не можеше да се докаже. Нещастен случай? С подобни твърдения бе възможно да се обясни всичко. Разходих се около езерото толкова близко до водата, колкото позволяваха мочурливите брегове. Единственото, което открих, бяха някои предмети, които другите търсачи бяха изоставили — жалони, парчета от мрежа и естествено лодката им.

Седнах и отново се задълбочих в мислене. Беше топло и позадрямах. Знаех, че няма много време, но спирката бе само на няколко десетки крачки и бях напълно сигурен, че ще чуя влака.

Събудиха ме гласове. Двама души, мъж и жена се разправяха доста възбудено.

— Отгоре на всичкото си мръсник и страхливец! — рече жената презрително. Тогава чух ужасяващ писък и в следващия момент бях на крака.

Насред езерото плаваше лодката на някогашните търсачи. Точно тогава един млад мъж — горе-долу колкото мене висок, с кестеняви коси и тъмна къса брада, облечен в сив костюм и в шлифер със същия цвят, нанесе удар с някаква палка. Жената падна на дъното на лодката. Това трая по-малко от секунда и аз не разбрах нито колко време бе изминало, откакто съм заспал, нито как двамата са успели да се качат в лодката. Гледах бездейно, но съвсем замаян. Но после се затичах и

пристигнах до останките от малкият пристан точно когато мъжът хвърли жертвата си през борда. Дълбоко в подсъзнанието ми изплува мисълта, че сега наблюдавам познатата вече сцена отблизо и следователно не бих могъл да предприема абсолютно нищо, защото призраците са отдавна мъртви.

— Стой! Не мърдай! — изревах с всички сили и извадих моя пистолет играчка от джоба на якето си. — Полиция!

Убиецът се сви и ме погледна така ужасено, както и аз него. Инстинктивно се опита да избяга, но езерото не бе толкова голямо, че да може да се ми изплъзне. Освен това забеляза оръжието в ръката ми и се отказа.

Жертвата му не се виждаше вече, трупът бе потънал. Може би го бе затиснал с нещо. Всичко се бе разиграло толкова бързо, а и аз още не се бях разсънил напълно.

— Елате на брега и без глупости! — заповядах колкото се може по-сурово.

Убиецът не се съпротивляваше и с мрачно лице стъпи на прогнилите дъски на пристана.

Междувременно погледнах часовника си. Беше крайно време да се върна на спирката, ако не исках да изпусна влака.

* * *

На това място спомените ми прекъсват и не мога да опиша събитията по-нататък. Предполагам обаче, че в същия момент убиецът ме е нападнал и ударил.

Когато дойдох отново на себе си, край мене бяха коленичили няколко души. Един полицаи ми обясни, че съм арестуван поради обвинение в убийство на една млада жена — той спомена името ѝ. Но, повтарям, че никога по-преди не съм го чувал. Никой не повярва на обясненията ми и така се стигна до този процес.

Естествено знам, че са намерили трупа. Сега! Но все пак посочените от мене свидетели могат да посочат, че слязох на тази спирка само защото исках да проуча отблизо изложеното по-горе явление.

Не мога да обясня как така аз и много други хора сме видели едно престъпление, което е направено едва след това. Обаче сега вече ми е ясно защо дотогава не бе намерена никаква следа — нали убийството още не е било извършено. Появата именно на този ефект могат да потвърдят много от обитателите на местността.

На това място бих искал още веднъж да обърна внимание на предположението си — да се търси описаният от мен мъж. Той е убиецът на онази жена, дори и да трябва да признае, че прилича много на мен, така че свидетелите не бяха сигурни и не казаха нито да, нито не. Също настоявам да се извърши и разследване на факта, защо убийството е било видяно още преди да бъде извършено. Последното може да е ключът за всичко...

П.П. В момента младият мъж, слязъл от влака да разгледа природата и да разбули тази загадка, излежава доживотна присъда в централния затвор в република Германия.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.